la formiga

animallibres

Un secret molt ben tocat

Flavia Company

Il·lustracions de Cinta Villalobos

Els membres de Mistírius

Olívia Solís i Bravo: neboda de Carme Solís i Bernat Mariner, llibreters propietaris de la llibreria de vell Llibres i Llibrots.

Caràcter decidit i capacitat de convèncer tothom del que li passa pel cap. Gran lectora, molt bona en matemàtiques. Experta en dibuix i imitació de signatures. Té una gran habilitat per a les manualitats: maquetes, panys, electricitat. Ha participat, sense permís però amb èxit, en diverses investigacions policials.

Mateu Borràs i Rossell: fill dels amos de la botiga de queviures Endrapant.

És un tipus llest i relaxat, gran esportista, en molt bona forma física. Els estius ajuda a la piscina

municipal. Pertany a l'equip de windsurf de Catalunya. Té coneixements en astronomia i electrònica. És radioaficionat (sota vigilància en més d'una ocasió per interceptar converses per ràdio dels cossos de seguretat).

Santi Teixidó i Vilaginés: fill dels enginyers Aquí&Allà.

És un boig dels ordinadors. Hacker reconegut, referent per a tots els usuaris de la xarxa. Se'l coneix amb l'àlies Obrellaunes. Ha ajudat la policia a resoldre alguns casos en què la informàtica era essencial. És un expert en jocs en xarxa i compon cançons per ordinador.

1

El Santi ha arribat el primer al cau. El cau? Sí. Situat al soterrani de la llibreria del Bernat i la Carme, els tiets de l'Olívia, només s'hi pot accedir des d'una trapa amagada sota una catifa que hi ha al fons de Llibres i Llibrots.

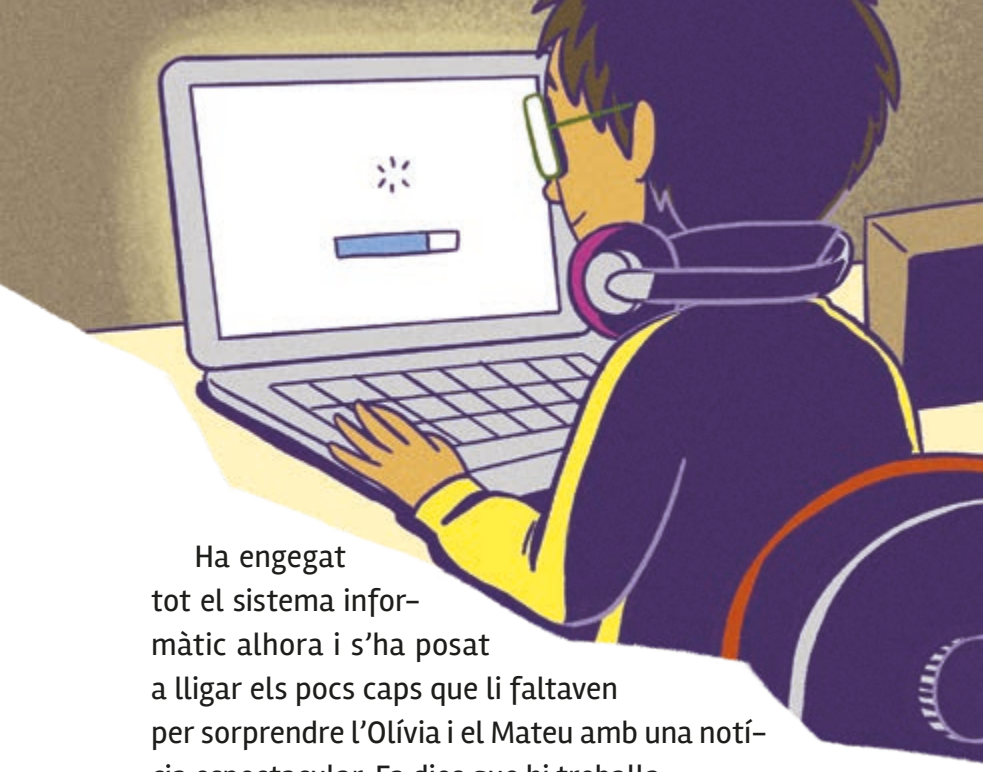

Ha engegat tot el sistema informàtic alhora i s'ha posat a lligar els pocs caps que li faltaven per sorprendre l'Olívia i el Mateu amb una notícia espectacular. Fa dies que hi treballa.

Tot va començar amb la notícia als diaris que una perillosa parella de lladres, que es feien dir Dolenta i Pitjor, havia sortit de la presó. Al diari apareixien les fotografies de tots dos: un home i una dona amb un somriure orgullós i desafiant.

Quan el Santi, dies enrere, va veure l'home al bar de la cantonada de casa seva, gairebé no s'ho creia. Allà el tenia tan tranquil, bevent un cafè, recolzat al taulell i fent anar el mòbil. El Santi va deduir sense problemes que estava enviant whatsapps. No s'hi veia gaire, perquè allunyava l'aparell i se l'acostava com si volgués enfocar les lletres. Quan va veure que s'aixecava, el Santi el va seguir. Va descobrir que no

anava gaire lluny: va entrar al portal d'un edifici vell i brut de dos carrers més amunt. El Santi va mirar l'hora: les dinou quaranta. L'endemà tornaria al bar.

I així ho va fer, ja preparat per dur a terme el seu pla, que havia donat resultat i que ara estava a punt de revelar als companys amb qui formava Mistírius, l'equip de joves detectius més eficients del país. Fins i tot la policia, de vegades i a contracor, els demanava ajut per resoldre algun cas. Qui sempre els trucava era la tinenta Bromera; els deia: «Mistírius, necessito reunir-me amb vosaltres. Tenim un problema».

2

L'Olívia va baixar els alts esglaons de pedra antiga de dos en dos, com sempre. I el Mateu es va deixar caure amb l'skate, que feia un soroll espaventós. Per més que li demanaven si no podia baixar les escales com una persona normal, el noi insistia a no abandonar el seu apèndix amb rodes. El duia a tot arreu.

El Santi els esperava assegut davant l'ordinador. Es va girar en la cadira amb rodes, va fer el senyal de victòria amb els dits índex i del mig, i va dir:

—Ja sé que no em creureu, però sabeu que no dic mentides. He interceptat uns whats molt interessants entre la Dolenta i el Pitjor, aquells lladres que van sortir de la presó no fa gaire. La qüestió és que he obtingut una informació al·lucinant —va acabar de dir el Santi mirant els seus amics, que li tornaven la mirada amb la boca ben oberta.

—Estan preparant un cop? De què es tracta? I com t'ho has fet? —va voler saber l'Olívia—. Era molt curiosa i sempre s'interessava pel com de les coses. Volia ser periodista.

—A poc a poc. Us en faig cinc cèntims. Sé que em tallareu abans que acabi de parlar perquè us semblarà xinès, però bé... —El Santi es va acomodar les ulleres de muntura de pasta de color verd a la part més alta del nas.— En realitat ha estat prou senzill: en primer lloc, he fet servir un simple script en Python que funciona com a sniffer, a partir del qual he pogut obtenir els telèfons de les persones que han estat fent servir la wifi d'aquest bar. Deduir quin corresponia al del nostre lladre no m'ha costat pas gaire, perquè hi ha hagut un moment en què només quedàvem cinc persones al local i s'ha reduït molt la incògnita, fins que la resposta ha estat evident. Llavors he aprofitat un bug recent que ha aparegut durant la darrera actualització de WhatsApp i que encara no ha estat depurat, tot i que no trigaran a fer-ho, per accedir a la seva base de dades a cavall d'un exploit remot, i només m'ha calgut descarregar les seves converses, incloent-hi les que havien estat esborrades...

—Tenies raó, et tallem —el va interrompre el Mateu, que assegut a terra i recolzat contra la paret de pedra antiga jugava amb les rodes de l'skate—. No entenem ni un borrall d'això que dius.

—No es pot negar que és interessant conèixer alguns detalls del sistema que has fet servir, Santi, però potser val més que anem al gra —va comentar l'Olívia.

El Santi va riure, complagut:

—Ja m'ho pensava. I sí, teniu raó: el que importa és el resultat. Com podreu veure al meu terminal, és tota una bomba informativa.

L'Olívia i el Mateu es van precipitar sobre el mòbil del Santi per veure de què anava la cosa. Era com un regal:

No, no, no, de cap manera. No vull que truquem a cap especialista. Ho hem d'esbrinar nosaltres mateixos. Un soci ens demanaria molta pasta.

Però no en tenim ni idea!

Sabem que la clau és a l'orgue!

Però no tenim cap més dada.

Hauríem de viatjar a Mallorca quan la policia deixi de seguir-nos.

No ho sé. Crec que seria millor trobar un especialista en enigmes d'aquesta mena. No ens en sortirem.

Oh, i tant que sí! Tingues paciència, bonica. D'aquí no res serem rics.

L'Olívia va deixar de llegir i va preguntar:

—Mallorca?

El Santi va aixecar les celles, va obrir una pàgina a internet i va dir:

—Mireu!

El Mateu va llegir en veu alta:

—«L'orgue de Santanyí, el millor d'Espanya. Ha estat inclòs en l'Associació Europea d'Orgues Històrics, de la qual només formen part nou orgues més»...

—Sembla que ens tocarà anar cap a Mallorca —va dir l'Olívia.

—No tan de pressa —la va frenar el Santi—. Abans haurem d'esbrinar unes quantes coses més.